

Livsnära samtal



Om att leva med tonårsbarn

Gunilla Brandt bor i radhus i Huskvarna. Hon är gift med Peter och de har tre döttrar – Agnes 14, Lisa 12, Ella 11.

Hon blev nyfiken när hon fick kyrkans lilla rosa lapp i handen (där texten stod uppochner) med inbjudan till Livsnära samtal men tänkte först att det inte var något för henne. Samtidigt kände hon behov av att få tips/råd om att vara tonårsförälder. Insåg att hon snart hade tre tonårsdöttrar i huset.

På frågan om hon är en pratglad människa, svarar Gunilla:

– Jag tycker om att prata men inte i alla sammanhang. Mina barn tycker jag pratar alldeles för mycket...

Måste man vara det för att delta i en grupp?

– Nej, man måste inte vara pratglad men man måste vilja och våga dela med sej av sej själv och sina tankar. Det är också viktigt att lyssna på andra.

Hur ser en samtalskväll ut?

– Vi börjar med att gå igenom ”reglerna”. De är samma varje gång – tystnadslöfte, att prata i jag-form, inte avbryta någon, dela på tiden. Ibland har Pernilla, som leder gruppen, en frågeställning som hon tar upp eller så har vi gemensamt kommit fram till någon fundering som vi vill prata mer om. Ofta kommer vi in på sidospår som i sin tur ger nya diskussioner osv. Vi har en sten som den som pratar har, när man är färdig skickar man stenen vidare. I slutet avrundar Pernilla och frågar om det är något speciellt vi ska ta upp nästa gång. Förresten så börjar vi ju med att fika!

Er grupp håller till i Ansgari kyrkan, är det bra eller dåligt att vara i kyrkan med samtalen?

– Vet inte, men det är bra att kyrkan erbjuder sådana här samtalsgrupper som gäller alla oavsett om man har en tro eller inte. Livet berör ju alla.

På vilket sätt är samtalen livsnära?

– Det vi säger i gruppen kan vara väldigt personligt och inte sådant som alla vet, det kan vara något som är svårt att prata om annars men i och med tystnadslöftet känner jag mej trygg i att det stannar mellan oss.

Varför behövs livsnära samtal?

– Vid vilket annat tillfälle får jag tillfälle att prata om det som står mej närmast och vet att andra lyssnar till 100 % utan att telefonen ringer eller något annat stör? Jag tycker inte man hinner sitta ner och verkligen prata i vanliga vardagen men jag tror att många skulle behöva det. Det är också berikande att ta del av andra människors liv, inse att vi i stort har samma funderingar och glädjeämnen med våra tonåringar trots att våra liv ser olika ut. Det känns som jag fått fyra nya vänner som jag inte hade lärt känna om vi inte hamnat i samma samtalsgrupp!

Andreas Sköldmark

